

57 år gammal - stjärna i 40 år

Ett album av veteranen Kid Ory presenteras
av Ingemar Lagerström

DE ARTIKLAR I ESTRAD som varit signerade Percy Kull har jag alltid läst med stort intresse. Troligtvis för att Percy

jazzen, och har inte Percy Kull hört det, vill jag på det varmaste rekommendera honom det.

Det inspelades någon gång i oktober

gliss i bakgrunden. Bigard är förste solist även här och spelar i en flytande stil, varefter Ory spelar melodien nästan straight och därefter improviserar ett stycke. Papa Mutt inleder sitt solo på denna sida på ett strålande sätt och spelar bra även i fortsättningen. Ensemblen som avslutar denna sida är så bra som man kan vänta sig av dessa goda musiker.

"Eh La Bas" inledes med tre chorus och en vers ensemble, varefter Kid Ory sjunger på creolska om några kusiner som dricker vin och äter fläsk och håller på därmed tills de bli sjuka. Bigards solo är fint som vanligt, Ory sjunger några strofer igen och låten avslutas med ensemble, ledd föredömligt av Papa Mutt.

"Joshua Fit The Battle Of Jericho" är ju en gammal spiritual. Ensemblespel och klarinetsolo inleder. Helen Andrews och Bud Scott sjunger i en slags ryckig religiös stil och även Bigards därpå följande solo verkar vara på något sätt religiöst inspirerat. Det kan man däremot inte säga om Orys solo, som går i hans vanliga, härligt fräna stil.

"Bill Bailey Won't You Please Come Home" lär vara en gammal melodi från 1902 och ger mig associationer om gatuparaderna i New Orleans. Ensemble nästan första hälften av sidan och ett gott pianosolo i Honky-Tonk-stil, avlöst av Bigards alltid lika fina klarinettspel. Tempot i melodien är något marschbetonat och alltså annorlunda än som bjuds i de moderna "jazz"-inspelningarna. Vilket för den skull inte behöver betyda att plattan är på något vis sämre än dessa. Snarare tvärtom.

"Creole Bo Bo" får väl närmast betecknas som en vaggvisa eller barnsång, något uppjazzad. Ory sjunger även här på creolska och dessförinnan hör man ensemble och ett pianosolo. Efter Orys sång tar Papa Mutt ett solo, nästan straight, och innan den sedvanliga ensemblen avslutat sidan hinner Ory sjunga ytterligare en stump.

Även "The World's Jazz Crazy, Lady So Am I" är troligtvis en gammal

melodi, troligen jämgammal med dansen Ballin The Jack. Den påminner något om Jelly Rolls inspelning med det namnet. Förste solist är förstas Bigard, följd av pianosolo och komp och innan ensemblen avslutar sidan spelar Bud Scott ett acordsolo på sin gitarr.

De som sett filmen New Orleans, minns kanske en melodi med namnet "Farewell To Storyville". Den utgör sista sidan i Orys album, och någon bättre avslutning kan jag knappast tänka mig. Helen Andrews sjunger här i Bessie Smith-stil på ett sätt som mycket väl går ihop med textens innehåll. Enda solona är en sordinerad duett mellan Ory och Papa Mutt och Helen återkommer igen, slutande med "just say farewell now, farewell to Storyville".

Detta album skulle jag inte vilja vara utan i min lilla samling. Äkta musik utan några publikfrierier och teknikkupvisningar är det i allra högsta grad. Barney Bigard beredde mig den största överraskningen genom att spela i genuin New Orleans-stil. Att Kid Ory hör till de gamla veteranerna visste jag förut, men att Bigard kunde spela så fin jazz, har jag inte hört exempel på tidigare. Visserligen har han gjort många fina saker tillsammans med Ellington, men som äkta jazzmusiker har jag inte hört honom glänsa så, som han gör tillsammans med Ory. Hans flytande stil, varma ton och stora teknik kombinerad med hans känsla för jazz och enastående harmonisinne, gör dessa klarinetsolon till något av det finaste jag hört i den vägen och ställer honom i samma klas som Noone och Dodds. Utan att det blir så verkligt genuint spel som Sidney Bechet brukar bjuda på. De övriga musikerna på dessa sidor är nog inte kända för någon större publik. Papa Mutt var förstas med i "New Orleans" och är väl därför känd av jazzfans även här i Sverige. Han gjorde några inspelningar tillsammans med Kid Ory redan 1921, men har sedan dess inte varit med på platta förrän detta album. Bud Scott och Edward Garland har tidigare hörts i samband med King Olivers och Louis Armstrongs namn. Ragtimepianisten Buster Wilson och batteristen Minor Hall äro båda "coming men", den senare har tidigare blivit undanskymd av sin äldre broder Fred "Tubby" Hall.

Som valutasituationen ser ut just nu, är det svårt att kunna få tag i dessa amerikanska originalskivor. Vi får väl hoppas att Parlophone ger ut dem här så småningom, för de är värda att ha i vilket plattotek som helst. Även om de tilltalar oss traditionalister mest.

I Louis Armstrongs odödliga Hot Five i medio av 20-talet var Kid Ory en viktig medlem. Han var professionell musiker i New Orleans redan 1909.

Kulls och min smak ifråga om musik är förvånansvärt lika. Jag drar mig till minnes Percy Kulls "Farewell Blues" om Venuti-Lang-inspelningarna, Pee Wee Russel, Johnny Hodges, Jultomten i skivarkivet samt recensioner om en del album, King Olivers Dixie Syncopators, Savoy Tenorsax Album och nu senast Capitols "History Of Jazz". Och allt är lika intressant och skrivet med god smak. Men beträffande albumen har jag länge väntat mig få läsa något om Col. C 126, alltså Kid Ory's Creole Jazz Band. Jag anser att det är ett av de mest lovvärda försöken som gjorts att återuppliva den gamla New Orleans-

1946 med följande sättning: Thomas "Papa Mutt" Carey trp, Kid Ory trb, Barney Bigard kl, Albert "Buster" Wilson p, Arthur "Bud" Scott g, Edward Garland b, och Minor Hall bas. De flesta melodierna äro väl okända för svenska discofilere, men inte desto mindre hörvärda.

Första sidan heter "Bucket Got A Hole In It" och spelas i ett härligt tempo, vilket gör att man kommer i den rätta stämningen med en gång. Efter första chorus ensemble tar Bigard första solot och spelar som endast han kan göra, med sin varma ton. Papa Mutt spelar sordinerat i gammal god stil, avlöst av pianisten. Orys därpå följande solo är något av det fränaste i trombonespel jag vet mig ha hört. Sidan avslutas med fin ensemble.

"Tiger Rag" är väl en melodi, som är svårt att göra någonting av, men Orys gäng lyckas bra därmed. Ensemble i början med breaks av Bigard och Ory